

POTURCZONY (6) *part praet pass pf*

poturczony (5), **poturczon** (1).

Oba o jasne.

sg m N poturczony (1). ◇ A poturczon(e)go (1). ◇ pl N m pers poturczeni BielSpr (2), poturczony (1) LibLeg. ◇ A m pers poturczoné (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w. s.v. poturczyć się.

Zmuszony do przyjęcia wiary i obyczajów tureckich (6) : poślalem do nych lyfti fwoye, [...] abi fye thego dowyadowaly, ktorzi wyeznie są pothvrchony LibLeg 10/93; Bálzá ciągnął z wielkim ludem do Epiru/ áby thám Amezę władził ná kfięstwo Albánfkie/ kthory iuż był poturczony/ mowę y obyczáie miał Tureckie. BielKron 252, 243v; gdyby tę zgodę obaczyli Grekowie/ Słowacy/ y inni Krześcijánfkiego Narodu Ludzie/ chocia drudzy poturczeni/ dobrzeby kte^{mv} pomogli we śrzodku Turkow będąc pobiwfzy fwe gořpodarze BielSpr 59, 58; Bo kiedy kto dobrze weyřrzy w narod Turecki wřzyftek/ naydzie że fie tám nie wřzyfcy zrodźili/ ále téz/ á pewnie po więřřzy części/ Krześciany poturczoné OrzJan 34; [Mnich Węgierski po Turczony [!/] [...] / vkázował z Kronik Tureckich początek przyiáźni z Polską y z Litwą Tureckiey. StryjKron 546 [idem] StryjPoczqt 370; Tegoż roku Cesarz Turecki Selim przyřłał do Krolá Imbráimá Strářzá/ Herbu Odrowáź/ Polaká poturczoného BielKron 1597 626].

Cf POTURCZYĆ SIĘ

MC